

[Marius Buhl.]

der nu gælder, betyder det, at en ændring i deres forhold må have en særlig begrundelse, for når det går godt, som det er, giver man sig ikke til at ændre uden en særlig begrundelse. Det er altså i og for sig ikke os, der vil blive ved det bestående, der skal føre argumenter i marken, det er dem, der vil have det ændret, der skal føre argumenter frem for at afkorte beskyttelsestiden, og det har de også gjort. Man har ført et argument frem som dette, at det gælder om at sikre befolkningen den bedste og den billigste medicin. Der er vist ingen, der for ramme alvor tror på, at disse medicinske præparater skulle blive bedre, hvis de blev lavet rundt omkring på de mange hundrede apoteker, vi har her i landet, end når de laves på specialfabrikkerne. Man kunne måske tro, at de ville blive billigere. Jeg tror det ikke. Jeg tror ikke på talen om den vældige konkurrence, der skulle komme til at finde sted mellem apotekerne indbyrdes, og som skulle bringe priserne ned. Jeg ved, at apotekererhvervet forsåvidt er et ret lukket erhverv, omgærdet, som det er, af love, forordninger og vedtægter, så jeg tror ikke, at en fri konkurrence indenfor dette erhverv i nævneværdig grad skulle slå igennem. Desuden ved jeg, at der er priskontrol, prisfastsættelse o. s. v. i medicinalfabrikkerne, som vil holde priserne indenfor de skranker, der er nødvendige også i forbrugernes interesse.

Der kunne måske snarere være anledning til at sige noget om avancen på præparaterne på apotekerne, skønt det i og for sig ikke falder ind under dette forslag. Jeg så forleden dag et referat af en udtalelse, hvor det var gjort gældende, at det var så let at slynge ud, at denne avance var 60-70-80 pct. o. s. v., men man glemte meget ofte, at apotekererhvervet var underkastet de samme prisforanstaltninger som anden handel. Den stigning, varen havde været underkastet efter 1945, måtte der kun tjenes 20 pct. på. Det vil altså sige, at en vare, der i 1945 kostede 1 kr., og som der kunne tjenes 70 pct. på, kan der, hvis den siden den tid er steget 2 kr., så den i dag koster 3 kr., kun tjenes ialt 1 kr. og 10 øre på, og det sætter avanceprocenten betydeligt ned. Jeg siger ikke dette for at forsvare apotekerpriserne, det er muligt, at de er ret høje for

summe varer, men jeg vil gerne gøre opmærksom på, at det er så let at få fat i en høj procent og så skyde med den, men man skal også vide, hvilke andre omstændigheder der ligger bag, man skal også huske på, at man behøver ikke i al anden forretning at have en mand, der har en akademisk uddannelse, til at stå og sælge varerne. Det fordyrer selvfølgelig altsammen driften.

Nå, det var det. Jeg mener altså blot, at selve prisen på produkterne bliver ikke mindre, fordi apotekerne skal lave dem. Så kan man sige: javel, lad det være, men det er dog en slags monopol, et monopol, som er imod forretningslivets spilleregler, og det bøjer jeg mig for. Jeg indrømmer, at denne lange beskyttelse giver hele ordningen et skær af monopol, men jeg bøjer mig ikke for, at det skulle være så stærkt imod forretningslivets spilleregler. Jeg kender mangfoldige andre eksempler fra forretningslivet, hvor man har indført beskyttende foranstaltninger, som man godkender, fordi man finder dem nødvendige, så der indtages medicinalfabrikkerne ikke nogen særstilling.

Så har man anført, at man skal passe på, for apotekererhvervet skal nyde den støtte, der ligger i selv at kunne lave disse præparater, da erhvervet ellers vil blive svækket. Det tror jeg ikke på, og apotekerne tror heller ikke på det. Jeg har da ikke mødt nogen apoteker, som har givet disse tanker tilslutning. Apotekerne er velfornøjede med at forhandle præparaterne, og jeg tror, de er meget mere interesserede i det næste punkt, som der er nogen principiel uenighed om, nemlig under hvilken form afgiften til apotekerfonden skal svares.

Det af den forrige indenrigsminister fremsatte forslag gik ud på, at der skulle svares en afgift af nettoindtægten. Når nettoindtægten var over 18 000 kr., skulle der svares en afgift til apotekerfonden, og den skulle være progressivt stigende, og så skulle der desuden svares 6 pct. af den del af omsætningen, som ligger over 150 000 kr. Fritaget for denne omsætningsafgift var de apoteker, der tidligere havde været salgbare, altså de apoteker, som efter 1932-loven er blevet afløst. Det er en hel historie for sig, og dette lovforslag appellerer i det hele taget i høj grad til sagkundskaben, så det er ikke absolut nogen fornøjelseslæsning at sætte sig ind i det, særlig da der nu er to forslag,